

нѣбахъ на сватыната на оныи челоуѣцы, които, заради чи живѣаха въ пищеры, и въ обители, са были приемнаты въ обществото на оныа общества които са погорѣ отъ зѣмныте. Дните мои са свършиха въ нѣкаквы жилища заслѣждени и распалени, а ноците въ нѣкаквы видѣнія прелестны, но мѣжественны. Изляганъ отъ тайните повѣсти на едного прелестителя, ослѣкохъ тол дръха; но оубѣравамъ та съ чисто срдце, чи естествомоу са оскрѣи противъ тыа нѣща, дѣто видѣхъ, и противъ оныа, които бѣхъ приневоленъ да приемна! И за ради чи глѣдахъ истинната, станахъ слѣжителъ на лажата. Въ оный бичеръ, когато са срѣшнахъме въ послѣднія пѣть, азъ са ослѣгахъ на нѣкаквы надежды които она прелеститель бѣше направилъ да са родатъ въ молта дѣша. Шѣхъ... но да оставимъ... О! да оставимъ... Доста е да ти кажа, чи освѣнь простотата и досажденіето, дѣто имахъ, азъ прикавихъ и клетвопристѣпліеніето и грѣха. Отсега натамъ покрѣва са вдигна отъ очите ми; сега не вида дръго, освѣнь едного бѣса въ тол челоуѣкъ, дѣто го славихъ и мѣ са кланахъ, като на едного полубога. Оубѣта ми потемнѣ, азъ паднахъ въ най дѣлбоката бездна на печаль та; не знаа повече, да ли има на небото есгоуи, или сме ныи тво-